

Зарина. — И други иматъ, госпожо, — и други сж богати, но не всички иматъ милостиво сърдце.

Звѣзделина. — Мжно ми е, Зарино. Тежко ми е. (Въздиша).

Зарина. — Зная, госпожо! Имайте вѣра въ Бога. Той нѣма да ви остави. Вѣрвайте!

Звѣзделина — Вѣрата ми въ Него е несѣкрушима. (Звъни се). Той е. Бързай!

Зарина — Невѣрвамъ да идва съ праздни рѣцѣ.

Звѣзделина. — И азъ . . . (Зарина бързо отърчава). Боже мой! (Сключва рѣцѣ молебно). Ти си толкова добъръ и милостивъ, толкова благъ и щедъръ! Чуй молбата на Твоята робиня: ако е речено да остана безплодна, изпрати ми дѣте. — сираче, безъ татко и мама . . . Онова дѣте, което Ти, Отче Прѣмъждри, ни изпратишъ, да бжде наше . . . (Влиза Обрадъ съ много пакети въ рѣцѣ). Накупилъ си още нѣща. Колко ще се зарадватъ бѣднитѣ дѣца. Колко сълзи ще изтриемъ.

Обрадъ. — Онова, което ни липсва, обичаме.

Звѣзделина. — Богъ ще се смили надъ насъ и ще излѣе благодатъта си. (Поема пакетитѣ и ги нарежда на масата)

Обрадъ. — Съблича си горното палто. Слугината го поема и изнася. — Страшна зима. Дърво и камѣкъ пука отъ студъ. Ще се рѣшатъ ли коледарчетата да ни споходятъ?

Звѣзделина. — Съ радостъ и нетѣрпѣние чакатъ тая света нощъ. Ще дойдатъ. Нищо нѣма да ги възпре . . . А какъ намирашъ елхата?

Обрадъ. — Великолѣпна! Само вижъ нѣщо да ѝ не липсва. Звѣздата на върха е добръ поставена. И ангелчетата отъ захаръ и шоколадъ сж на мѣсто. Свѣщичкитѣ — сжщо . . . Всичко. Браво! Браво! Казахъ да донесатъ нѣколко чифта дѣтски обуца и дрешки.

Звѣзделина. — Добръ си сторилъ. Ще потрѣбватъ. Да запалимъ свѣщичкитѣ. Да видимъ какъ елхата изглежда запалена. *Отива до електричното копче. Угасява полиелеея. Завърта другъ ключъ и въ мигъ всички свѣщички пламватъ. Така елхата изглежда феерично хубава.* — Гледай, гледай, Обраде (На себе си). — Ахъ, Боже мой, защо нѣмамъ рожба, защо нѣмаме дѣте да се радва, да скача и да пѣе около тая хубава елха!

Обрадъ. — Не тужи. Не-роптай противъ Бога. Такава е Неговата воля. Богъ що иска и праща е все добро . . . Да Го не гнѣвимъ. Той нѣма да ни остави . . . (Вънъ се звъни. Чува се дѣтски тумъ). Идатъ . . . Идатъ, Звѣзделино! Коледарчетата идатъ. Радостъта и щастието, здравето и силата, честъта и благолѣпието влизатъ чрѣзъ тѣхъ въ нашия домъ. Богъ ги изпраща (Влиза слугината).

Зарина. — Дѣцата . . . Коледарчетата!